

[A. G. Normann.]

skulle gennemføres. Jeg fik ikke noget svar. Jeg spurgte dengang de konservative ordførere, om det også var hensigten at standse den udstykningspolitik, der har været ført hidtil — der var tale om et revolverende fond, et jordfond, efter samme mønster som det revolverende fond i den låneordning, som vi kalder Marshalllåneordningen — om det også var hensigten, at man fuldkommen ville standse den traditionelle danske jordpolitik.

Jeg synes også, vi har krav på at få at vide af det ærede medlem hr. Axel Kristensen, hvad det konkret er han kunne tænke sig at være med til at forhandle om. Han vil også hindre overtræk i nationalbanken. Ja, for mig gerne. Men dér er det det samme igen. Der mangler en påvisning af, på bekostning af hvilke finansieringskilder for finansministeren dette hensyn skal varetages. Jeg har den opfattelse, at der ikke er mere end én ting, der nytter noget — ja, det er der måske — men ansvaret for, om disse overtræk finder sted eller ikke, ligger lige så lidt hos den nuværende finansminister som hos tidligere finansministre; ansvaret ligger hos det høje ting, der har vedtaget bevillingerne.

Endelig større bevægelighed på arbejdsmarkedet. Det samme igen. Jeg synes, det er et udmærket program, jeg ønsker det samme, men jeg ønsker bare, når det skal gøres til et konkret forslag i en krisedebat, at man peger på, hvordan man ønsker denne større bevægelighed gennemført. Jeg synes, forholdet mellem oppositionspartierne og regeringspartierne efter denne debat saglig set er dette, at man er faldet tilbage til den tilstand, vi kendte forud for valget, og som egentlig har været rådende 3½ år, nemlig at det førende oppositionsparti intet alternativ har og altså gestikulerer mod regeringen med tomme hænder. Det så ud, som om man ville forevise folketinget en plan for, hvad oppositionspartierne selv ville, da de fremsatte forslag om deponeringsordningen, hvilke midler de ville anvende enten, hvis de selv sad ved magten, eller måske som grundlag for en forhandling i forbindelse med regeringens forslag.

Det var som nævnt navnlig deponeringsordningen, der fik det hele til at se ud af noget, for ellers var oppositionens hensigter

holdt i ganske almindelige vendinger og ikke udformet konkret, som et forhandlingsgrundlag bør være det. Det er altså bekræftet nu ved anden behandling af dette lovforslag, at heller ikke nu har oppositionspartierne taget sig sammen til at opstille et modstykke til regeringens kompleks af lovforslag. Det eneste, der ser ud som et modstykke, deponeringsordningen, kan faktisk betragtes som opgivet. Jeg synes, man har sat meget ringe kraft ind bag denne tankegang, også i venstres og de konservatives presse, i den mellemliggende periode. Man bad, som det er fremhævet af det ærede medlem hr. Per Hækkerup i dag, i udvalget om, at en undersøgelse over deponeringsordningen og hele planen måtte blive foretaget. Det så ud, som om oppositionen havde vilje til at gå ind i forhandlingerne, men resultatet af undersøgelserne blev altså, at man ikke har kunnet gøre mere ved det, at man faktisk har opgivet tanken. Der er virkelig grund til at spørge og bede om et svar på dette: er det sket som en saglig følge af undersøgelsens resultat, eller skyldes det, at man ikke ville forhandle, når mindretallet ikke alene kunne bestemme selve forhandlingsgrundlaget? Det er besynderligt, at vi er nået frem dertil i det høje ting, at et mindretal næsten forarget kan påstå at være berettiget til over for et flertal at bestemme selve forhandlingsgrundlaget. Den kritik af forslaget om et stabiliseringslån, som vi siden lovforslagets fremsættelse har været vidne til, er ikke gået på lovforslagets saglige indhold, men har taget sigte på at ophidse den del af befolkningen, der rammes af lovforslaget. Den har set bort fra sammenhængen med en halv snes andre forslag, der betød, at byrder blev lagt på andre dele af befolkningen end netop dem, der må betale stabiliseringslån. Kritikken er gået ud på at fremstille det, som om vi kunne afskaffe alle besværligheder, uden at nogen i virkeligheden behøvede at mærke det, uden at nogen i den danske befolkning skulle tage nogen form for smerte derved. Jeg tror imidlertid, befolkningen ved, at det ikke kan lade sig gøre, ganske uanset hvem der regerer i landet. Den ved, at man ikke kan gennemføre en forbrugsindskrænkning, som kun pålægges et mindretal, således at „jeg skal gå fri, men det er min nabo, det skal gå ud over“. Jeg tror ikke, det bliver den